

PROFILEN ROAR WIK

Arne Håbjørg

Vi sitter en varm sommerdag heime hos Roar Wik og beundrer den storslåtte utsikt ut over myrene mot midt-bygda og Hangeråsen. Kornåkrene begynner å gulne og områder som er bevokst med skog gir en fin avstemning av farger som fins i naturen. En føler at en har albuerom for både seg og sine, en er slett ikke innestengt blant høye hus som kan være tilfelle i et byområde. Familien er heldige med dette stedet som ligger like i nærheten av gården Høstad Skjelbreia hvor Roar vokste opp. Roar og familien trives her.

Etter flere forsøk fra redaksjonen for årsheftet har Roar Wik sagt seg villig til å fortelle litt om seg selv og sine oppdrag innenfor kulturlivet.

Roar ble født 11. juni 1953 på gården Høstad, Skjelbreia på Byneset. Han giftet seg 24. juli 1996 i den Norske ambassade i Stockholm med Bjørg Daugstad født 27. januar 1961 i Vestnes kommune i Møre. Bjørg's far hadde et småbruk og i tillegg var han snekker. Han dirigerte skolekorpset hvor Bjørg spilte klarinett.

Roar og døtrene Anne og Tora.

fremføres på andre arenaer enn i Verdal. Bjørg spilte klarinett og Roar var solist og sang stevene til Tormod Koldbrunarskald. Hun utdannet seg som grafisk designer og praktiserte det så lenge helsa tillot det.

Roar og Bjørg fikk to barn: Anne født 5. desember 1996. Tora født 31. juli 2000

I heimen til Roar var det mye sang og musikk. I barneskolen på Rye fikk guttene i klassen dyrke sin sangglede under taktstokken til lærer Ingvald Brå. Roar spilte tuba i Rye skolekorps i 8 år, etter hvert ble han solist i et lokalt band hvor de spilte til dans i Vonheim på slutten av 60-tallet. Men det var den klassiske sangen som opptok Roar mest. Han var bassbaryton og ble utdannet ved Trøndelag musikk-konservatorium og operahøyskolen i Stockholm.

Han har sunget ca. 35 større og mindre operaroller ved ulike scener i Tyskland, samt opera Denver i Colorado, Stockholms-operaen, operaen i Gøteborg og den Norske Opera.

Roar sang blant annet rollen «Gisle» ved uroppføringen av operaen «Fredkulla» med Trondheim symfoniorkester ved tusenårsjubileet i 1997.

I tillegg har han hatt kirkekonsserter og vært solist med flere symfoniorkestre i Norge.

Roar og Bjørg møttes tilfeldig under en kirkekonsertturne i Trøndelag sommeren 1991. Det var første gangen musikken til spelet på Stiklestad ble fristilt til å

Bjørg Daugstad Wik.

Bjørg fikk allerede i 2001 diagnosen MS. Hun ble etter hvert mere og mere preget av sykdommen og ble til slutt avhengig av rullestol. De siste åra hun levde ble Roar mere og mere en omsorgsperson i tillegg til jobb og sangoppgaver.

I 1996 vendte Roar hjem fra det profesjonelle operalivet i Tyskland for å bygge hus og stifte familie. Han arbeidet sine sommerferier i mange år som dreng til sin bror Olav. Som takk for dette fikk han tomt på heimgården.

Huset ble bygd av noen av bygdas flinke håndverkere og med en stor egeninnsats. Huset ble ferdig i år 2000 og er spesielt egnet for undervisning og konserter. Et godt hus å bo i samt det å musisere, betydde mye for familien.

Roar tok etter hvert initiativet til at det ble både fiolin- og sangundervisning på Byneset i kulturskolens regi. Nå trengte ikke folk fra Byneset og Leinstrand å dra til Olavshallen for å få undervisning. Dette førte til at Byneset Spellmannslag og Bynesstrupan ble startet på starten av 2000-tallet.

Døtrene Anne og Tora dro en stor fordel av dette tilbudet. Begge går i sin fars fotspor og tar nå utdanning i klassisk sang. De begynte på Grieg-akademiet i Bergen og avslutter nå sin bachelor og mastergrad i Stockholm og Malmø til våren.

Småbergan, heimen til Roar.

Sangkarrieren.

Roar har en allsidig og lang sangkarriere. Det blir alt for langt å beskrive alle roller i operaer eller enkeltopptredener Roar har deltatt i.

Rollebilde av Roar i en opera.

Men det er spesielt en rolle han nevner, tittelrollen i Rigoletto av Gustav Verdi.

Handlingen utspiller seg i et palass i Italia ca. 1850. Der gjorde han karakteren hoffnarren, en ynkelig, kuppelrygget figur som satt i rullestol. Hans datter Gilda, var umåtelig skjønn og vakker. Ingen kunne tro og godta at hoffnarren var hennes far.

Byens usympatiske hertug ble forelsket i Gilda, noe Rigoletto var sterkt imot og ville ha hevn. Det ble et drama og en slutt som er typisk for opera, med døden til følge.

For å kunne få den riktige oppfatningen av å spille en person som satt i rullestol valgte Roar å leie en rullestol og bevege seg alene i trafikken og folkemengden i byen der han bodde. Der kom han opp i situasjoner som var helt nye for ham. Dette gjorde at han kunne spille hoffnarrens rolle på en mere troverdig og naturlig måte.

Oppsettingen ble en stor suksess og Roar fikk en stor pris for tolkningen av denne rollen.

Det viste seg senere i livet at erfaring med rullestol kom til nytte da kona Bjørg ble syk.

Høstfestivalen.

Det startet i 1995 - 1996, men da var konsertarenaen i fjøset til Bjørnulf Wik, bror av Roar. Siden har Roar og familien arrangert Høstfestival annet hvert år siden 2011, klassisk konsert i storstua i Småbergan og helga etterpå en kontrast med mangfold av sjangere i låven på Skjelbreia hos Anne Jorunn og Ole Frøseth Wik.

Siste konsert var i 2022 hvor temaet var en hyldningskonsert for sanglærer Widar Moa. Vidar ble født 1922 i Harran, Nord-Trøndelag. Han var svaksynt og hadde vel et synspunkt og et annet ståsted enn andre sangpedagoger. Widar Moa flyttet under siste verdenskrig til Stockholm og brukte mye av sin levetid på å undervise i sang. Han ble etter hvert en anerkjent sangpedagog og var Roar's sanglærer da han gikk på operaskolen i 1983 – 1986.

På samme skolen gikk også Kristina Hammerstrøm, hun hadde også Widar som lærer. Kristina Hammerstrøm var hovedattraksjon på konserten i Småbergan i fjor sommer sammen med andre elever av Widar Moa. Kristina er i dag en av verdens ledende mezzosopraner innenfor barokkmusikk og synger på de store opera-scener rundt om i Europa.

Haldis Flakne er en anerkjent pianist som sydde det hele sammen til en flott konsert.

Arrangementet er et stort løft som Roar sammen med familien arrangerer. Dette er en kulturarena der det arrangeres operakonsserter der Roar ber inn venner fra sin sangkarriere. Verdensberømte

sangere kommer og beriker disse konsertene. Inviterte venner og bynesinger får oppleve denne private konserten og det er en fin opplevelse å få møte og høre disse sangerne i et rom som er bygd for klassisk musikk.

Som den aktive person han er tok Roar initiativet til flere kulturelle tiltak for bygda. I 2005 ble Bynesdagen arrangert i regi av Byneset historielag. Bygda hadde ennå ingen egen bynessang.

En omfattende demokratisk prosess ble satt i gang hvor hele bygda fikk være med på å velge tekst og melodi til en sang for Byneset. Det kom inn flere forslag på både melodi og tekster. Sivet Løvseths tekst og Knut Hoves melodi ble vinnerne. Vinnerutkastet ble avslutnings-nummeret på en stor kåringskonsert hvor hele bygdas musikalske krefter deltok, med kor, korps og internasjonale stjerner fra bygda. Sangen blir flittig brukt ved passende anledninger.

I 2014 ble det arrangert festkonsert i anledning åpningen av bygdas nye storstue Bynesaulaen til den nye Spongdal. Roar kom med ideen om å sette melodi til «Messingsong», et vakkert dikt om bygda av den utflyttede bynesingen Torleif Andersen. Den kjente komponisten og musikeren Henning Sommerro tonesatte diktet. 260 musikalske personer fra Byneset og Leinstrand deltok i framføringen. Solistene var Randi Stene, Harald Bjørkøy og Øystein Baadsvik med Jacob Margido Esp som resitør. Storstuas kapasitet ble virkelig satt på prøve denne historiske dagen.

Absolutt alle aktører deltok i en økonomisk dugnad hvor overskuddet gikk til startkapital til nytt flygel. Det ble et spleiselag mellom enkeltpersoner, grupper på bygda og Trondheim kommune hvor prisen var ca. 1.200.000.- kroner.

Du har bidratt mye for utbredelse av sang her på Byneset – hva er ditt beste minne?

Det må bli da bynesingene fylte Olavshallen i to konserter i en stormønstring i 1997 både på scenen og i salen. Denne lørdagen var det ikke mange som ble igjen på bygda. Da var det godt å være bynesing og kjenne på opphavet og hvilken kulturell rikdom bygda hadde.

Roar fortsetter: Til slutt har jeg lyst til å framsnakke Nye Onsøyhåggån.

Historielaget har fått ei stor og fantastisk utsiktstomt fra Haugen gård ved Klefstadhaugen. Her er det helt andre muligheter enn det var på den gamle Onsøyhåggån til å lage en arena hvor man kan oppleve og selge husmannens historie. Her kan bygda få en ny severdighet.

Det er mye arbeid som må gjøres og det trengs stor dugnadsinnsats for at dette skal bli bra.

Jeg håper at bygdefolket stiller opp og at kommunen engasjerer seg.

Orgelet i Byneskirka er ikke i god stand og organisten sliter ofte under spilling. Roar ønsker at kulturlivet på Byneset tar grep for å skaffe økonomi for å forbedre orgelet.

Mitt siste lille ønske er at det er bedre å snakke med folk enn å snakke om dem.